

Л е н а. Какво спретнато и хубаво момче
М о н и. (На смѣхъ). Хвана ли ти окото?
Сѣдатъ по мѣстата си.

М о н и. Гладенъ съмъ билъ като вълкъ

З а х а р и н а. А менъ се уби апетитъ
отъ чакане.

М о н и. Чуденъ апетитъ!

Л е н а. Ако и ние бихме минали по Леге
сигорно щѣхме....

М о н и. Хайде пъкъ ти—нѣмашъ друга
работа, а пакъ подхвана. Таманъ Рина се по
успокои....

Л е н а. Защото това е нашия аперативъ
ревността ни докарва гладъ.

З а х а р и н а. На душата, а не на стомахъ

Л е н а. Следъ едното върви другото.

М о н и. Не ще е отъ това. Моята жени
ца още тази сутринъ стана съ болно настро
ение.

З а х а р и н а. (Спомнила си) Ахъ, остави
не ми спомняй!

М о н и. Представи си Лена, каква суевѣ
рка. Сънувала, че нашата кжца пламнала....
като вика, вика на сънь—сплаши ме! (Слѣдъ
кратко мълчание) Събуждамъ я, а тя още
плаче. (Смѣй се) Викамъ ѝ: какво като изго
ри? Нали е застрахована.... И то въ моето
дружество.... Азъ дори бихъ желалъ да я за
пали нѣкой, че да си вдигна нова кжца....
Както сега разбирамъ..., правихъ я нѣкога, ко
гато не разбихъ нищо отъ кжца.